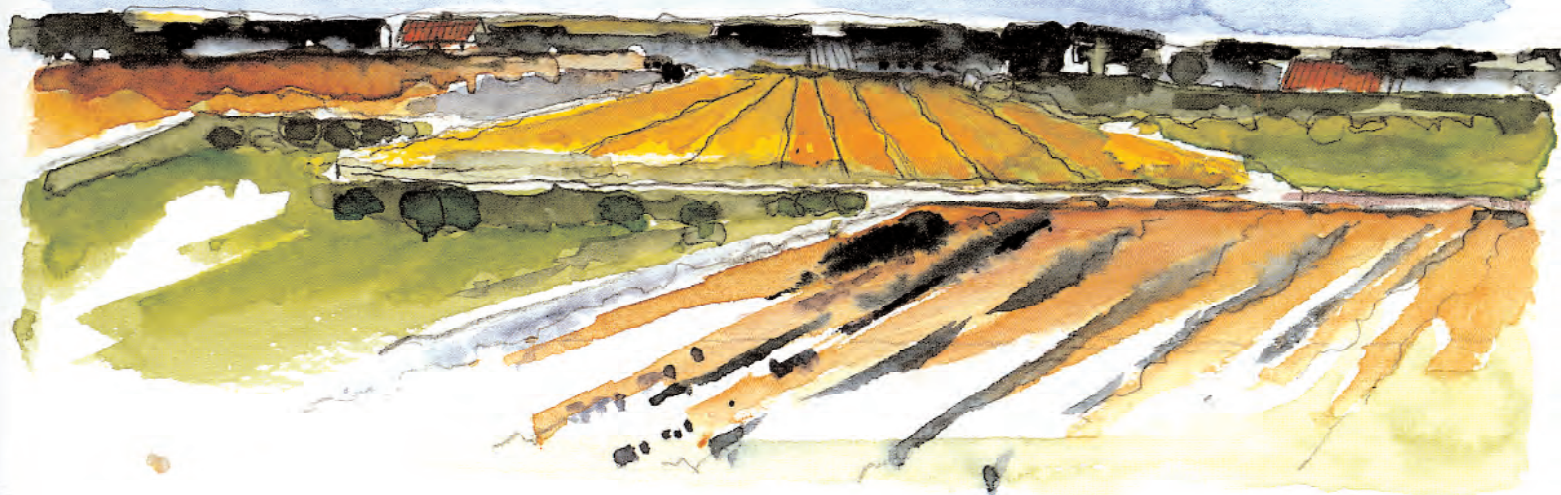

Mar sk & Muld

Farup Sogneblad

10. årgang nr. 4 - Juni- Juli 2005

E. S. H. R.

REDAKTIONENS SPALTE

Bladet udgives den 1. i alle lige måneder.
Materiale indleveres til Villy Lønne på diskette eller med let læselig håndskrift.

Elin Hjuler - Erling Pedersen - Gert Vejlgård
Villy Lønne, Farup Kirkevej 14, tlf. 75 41 02 54
Layout: Nico Reklame, Bramming, oplag: 450 stk.
NB - sidste dato for aflevering af stof til august - september udgaven er MANDAG den 27. juni

Redaktionen opfordrer til, at foreningerne overholder tidsfristen for aflevering af stof til bladet. Det vil lette arbejdsgangen gevaldigt.
Næste nummer af M&M skal på grund af ferietid gå i trykken i begyndelsen af juli. Derfor er næste deadline allerede mandag d. 27. juni

"STAVGANG

"Har i ikke glemt skiene?"

"I skulle lige se jer selv.."

Ja, bemærkningerne kan man stadig ikke helt undgå, men stavene er forhåbentlig kommet for at blive...

Sidst i marts fik vi hjælp fra DGI's instruktør, Sidsse, der gav de ca. 20 fremmødte en god instruktion og vejledning i, hvordan vi bruger stavene korrekt. For som man hører i medierne, så kan også stavgang give skader, hvis de ikke bruges korrekt.

At det med skaderne ligefrem skulle blive et samfundsproblem, tror jeg nu ikke på – tværtimod har vi alle – unge som gamle – godt af at komme ud og motionere, og her er en motionsform, hvor alle kan være med. Og tilmed kommer vi ud i den friske luft (i næsten alt slags vejr) Og så er der det sociale ikke at forglemme! Man siger gerne, at man kan høre stavgængerne komme - på snakken.

Det er rigtig hyggeligt når, man går flere sammen. Det gør også, at man nok går lidt længere, når man går flere sammen, end hvis man går alene.

Siden instruktionsdagen i marts er flere dukket op – og nogen er sprunget fra igen – eller også går de på et andet tidspunkt, for som jeg siger, så er stavgangsbanen altid åben.

Vi har indtil nu været 3 – 9 stavgængere pr. gang og vi mødes hver mandag og onsdag kl. 19.00 i skolegården.

Vi går i godt en time, hvilket svarer til 6-8 km. Turen er ofte tilrettelagt sådan, at man godt kan hoppe af "på halvvejen", hvis man synes det bliver for langt.

Så ønsker du at deltage i vore hyggelige gåture så mød op i skolegården på **mandage og/eller onsdage kl. 19.00 medbringende stove.**

VEL MØDT!!

Tina Rygaard

Skolebestyrelsen informerer.

Ny leder til Farup Skole er fundet.

Blandt de seks ansøgere til stillingen som afdelingsleder ved Farup Skole har ansættelsesudvalget valgt Kim Nielsen Bondesen. Kim er i dag lærer på Jernved Skole, så han kender til de vilkår, der er for de små skoler i kommunen. Kim skal fra d. 1. august varetage den daglige ledelse på skolen, herunder kontakt med forældre, elever og personale. Han bliver en del af lederteamet sammen med skoleinspektør Bent Illum Larsen og viceskoleinspektør Jens Løkkegaard fra Valdemarskolen.

Nye lærere til Farup Skole.

Vi har oplevet en overvældende stor interesse for de 2 ledige lærerstillinger på Farup Skole. I alt var der 32 ansøgere.

Vi er glade for at kunne ansætte Daisy Bred, der de sidste par år har været midlertidigt ansat bl.a. som vikar for Pia Lyhne.

I den anden stilling har vi ansat Signe Klinkert, der afslutter lærereksamenen på Ribe Statsseminarium til sommer.

Vi siger tillykke til alle tre og byder Kim og Signe velkommen. Vi håber, at de, ligesom Daisy, falder godt til på Farup Skole.

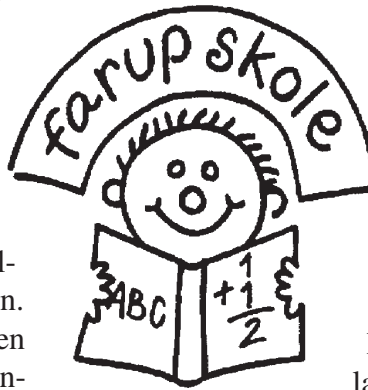
Farup Skoles hjemmeside.

Jeg arbejder stadig på at få stamoplysningerne lagt ind. Der er også blevet plads til lidt nyheder. I første omgang har jeg koncentreret mig om, at få slettet alt det sludder, der stod på siden.

Kig forbi engang imellem på:

www.minskole.dk/Ribeamt/Ribe/Grundskoler/FarupSkole

Emner fra skolebestyrelsesmøderne.

Kostpolitik herunder kantineordning og frugtbot har været et tilbagevendende tema på skolebestyrelsens møder. Den direkte årsag har været, at besparelserne på dette skoleårs budget betød, at den velfungerende kantineordning på Valdemarskolen ikke længere kunne fortsætte. I første omgang blev en ordning med Ribe-gryden organiseret. Men allerede før jul kunne vi konstatere, at der ikke var salg nok til at fortsætte samarbejdet med Ribe-gryden.

Efter at have undersøgt forskellige andre muligheder har vi besluttet at undersøge mulighederne for, at en af dagligvarebutikkerne vil drive en form for minibod på skolerne. Vi vil foreslå byrådet, at en del af "børn og unge politikken" kan handle om at give eleverne gode muligheder for at få sunde kostvaner på skolerne. Det skal ses som en opfordring til, at kommune giver et økonomisk tilskud til kantine/frugtbotordninger på skolerne. Endelig skal der sættes udviklingstid af til i samarbejde med eleverne at undersøge mulighederne for at få kostpolitik og kantine/frugtbot til at hænge fornuftigt sammen indenfor de rammer skolerne har.

Trafiksikkerhed på skolevejen er et andet tema, der jævnligt drøftes. Teknisk forvaltning har bl.a. på baggrund af borgerønsker fremlagt et forslag til etablering af bump i Farup.

Vi mener, at der er behov for en helhedsvurdering af trafiksikkerheden på skolevejen her i Farup. Det gælder dels for eleverne, der færdes til og fra Farup Skole, dels for de store elever, der skal cykle til Valdemarskolen.

På skolebestyrelsens vegne Lillin Villadsen

Hej igen hjemme i Farup.

Siden jeg sidst har skrevet har en vigtig begivenhed for vores allesammens liv fundet sted..... Det skulle man i hvert fald tro, hvis man var i nærheden af de italienske medier i april måned! Jeg tænker her på Pave Giovanni Paolo 2.'s død og indsættelsen af den nye Pave Benedetto 16. som har fyldt alle medier det meste af en måned. Den gamle Pave havde været syg længe, og allerede da han var på hospitalet omkring påske var der meget medieop-

Dette billede er taget da jeg var ude at sejle i gondol i Venedig sammen med de andre udvekslingsstudenter.

mærksomhed og livetransmissioner der fulgte ham, bl.a. da han kom ud fra hospitalet. Det var dog kun begyndelsen. Da man indså, at han var ved at dø blev alle tv-programmer på alle kanaler aflyst, og de sendte alle portrætprogrammer om ham eller direkte fra Piazza San Pietro (Peterspladsen i Vatikanet). Kristne fra hele Italien var strømmet til pladsen for sammen at bede for Paven, og også hjemme i stuerne blev situationen fulgt intenst. I værelset hvor Paven lå var der tændt lys, som ville blive slukket på dødstidspunktet. Da han levede længere end forventet fortsatte de samme liveudsendelser et par dage. Alle her omkring, unge som gamle var bekymrede, og der blev sendt kæde SMS'er, som alle sendte videre for ikke at få dårlig samvittighed over ikke at have hjulpet.

Man kunne have troet at alt ville blive normalt igen efter døden, men tværtimod. Dagen efter blev alt sport aflyst også for børn og unge. Der var ikke andet i aviserne og i fjernsynet, kun på MTV hvor de beskeder, der blev vist under hver video, dog kun fra unge, mindede alle om, hvor god Paven havde været. Folk fra hele verden strømmede til Rom, og det skabte selvfølgelig kaos. Civilforsvaret sendte derfor en SMS til alle om, hvordan man bedst kunne komme til og fra Rom (også til mig....). Der blev nu snakket om begravelsen og om, at man burde

gøre ham til helgen. Det kørte indtil man begyndte at snakke om valget af den nye Pave, og efter valget har man snakket om ham. Da Benedetto 16. blev valgt ringede alle kirkeklokkerne, så vidste alle, at Paven var blevet valgt og kunne endnu engang strømme til fjernsynet, der til en afveksling, sendte direkte fra Rom. På denne måde varede hele hurlum-hejet stort set en måned.

En ting der i denne periode var vigtigere for mig er, at jeg var så heldig at være en uge i Bologna! Det var arrangeret af AFS således, at jeg havde en værtsfamilie for en uge, og der var også andre udvekslingsstudenter. Vi har selv kunnet vælge en by, og sammen med mig var der seks andre, der havde valgt Bologna. Personligt ville jeg meget gerne til Maranello og se Ferrari, så der var blevet fundet en familie, der ville køre mig derhen. Jeg fik således set galleriet, museet, testbanen, fabrikken (udefra) og et par merchandisebutikker, hvor det alt sammen kostede mere end jeg havde råd til. Sammen med de andre studenter var jeg en dag i Venedig og en dag i Ravenna. Vi udforskede selvfølgelig også Bologna, som er en meget flot by. Ud over en masse kirker, store som små, er der også to meget kendte tårne i midten af byen og Europas ældste universitet. Også motorcykelfabrikken Ducati har sæde i byen, så vi var på guidet tur i fabrikken. Ravenna er kendt for de meget flotte mosaikker, der er i kirkerne, og for et gulv af mosaikker lavet i

Her har vi fundet en Ferrari midt i Bologna. Som I kan se passer min bluse til situationen, den var købt dagen før i Maranello.

middelalderen, som er blevet fundet og sat i stand for et par år siden. Venedig behøver jo ikke meget introduktion, jeg var bl.a. ude at sejle i gondol! Det var en meget god uge, og det var meget interessant at se en del af Italien, der er meget anderledes end Sardinien.

Jeg oplever så mange spændende ting, at tiden flyver af sted, og jeg kan slet ikke forstå, at jeg så småt kan begynde at se enden på mit ophold her.

Mange hilsner Tennae Villadsen

En drøm bliver til virkelighed

Om at bygge sit eget træhus.

En gammel drøm.

Efter at jeg, for snart mange år siden, blev uddannet tømrer, har jeg drømt om at bygge mit eget træhus. Men en ting er at drømme om det, en anden ting er at realisere drømmen. Sammen med tømrerfaget fik jeg interessen for at skabe noget i træ på den gode gammeldags facon, forstået på den måde, at jeg følger træet fra den rå stamme til der er et færdigt produkt. Jeg har altid været glad for at lege selv. Selve processen med at skabe noget var den bedste del. I min barndom var det med sand og legoklodser og det er den samme glæde, jeg føler, når jeg nu som voksen skaber noget i træ. Men at følge træet fra stamme til produkt, kræver et par småting, såsom skov og savværk og jeg fik mig da også et mindre savværk tilbage i 1992. Vi boede dengang imellem Egtved og Vejle og drengene var små. Det var faktisk dem, der fik mig til at se, hvad det var for spinkle legehuse, der blev solgt for dyre penge i de forskellige byggemarkeder. Jeg tænkte, at dem kunne jeg lave langt mere gedigne og harmoniske. Som sagt så gjort. Jeg gik i gang med at producere mit eget legehuse til institutioner, dagplejere og andet godtfolk. Der var selvfølgelig mange udgifter forbundet med produktionen, bl.a. til det lokale savværk. Så min svoger blev sat i gang med at bygge mig en langtømmersav. I 1995 kommer vi hertil. Her var ikke noget værksted og det kunne jeg ikke undvære, så jeg måtte i gang med at bygge et. Med tiden fik vi ligesom så mange andre, samlet en masse sammen og begyndte at mangle plads. Jeg fik saven sat op igen og hentede træ i skoven og save- de det op og gik i gang med at bygge et udhus i to etager - eller rettere med udnyttet loft. Forinden havde jeg forhørt min nabo om muligheden for at købe et stykke nabojord. Det var på dette tidspunkt ikke til salg, men jeg måtte gerne låne et stykke fil at ligge træstammerne på. Dette byggeri smagte lidt af at bygge træhus, men den gamle drøm spøjte stadig.

En idé tager form

Jeg ved ikke hvor mange gange, jeg har tegnet mit "drømmehus", men der er gået mange koldevinteraf- tener med det. Og det har set meget forskelligt ud. Hele tiden popper der nye idéer frem, og når man snakker om det med andre, får man andre vinkler på. Nogle tager man til sig og andre skrottes med det samme. Miniaturemodeller har jeg også bygget man- ge af. Jette har lagt øre og øjne til mange tegninger og modeller. Men i 1999 tager vi på sommerferie i Norge

sammen med min datter og svigersøn og vores to bør- nebørn. Her bliver jeg inspireret ud over alle grænser. Det ene skønne træhus efter det andet. Den øvrige familie vil gerne fjeldvandre, men når jeg kunne se mit snit, kørte jeg rundt og filmede forskellige huse og forskellige konstruktioner og samlinger. En dag, hvor vi havde smurt madpakker for at opholde os en dag ved en sø, vi kunne bade i, fik jeg øje på "huset". En nordmand var i fuld gang med at bygge sit eget hus. Jeg bremsede op og fik familiens accept på en lil- le udflugtspause. Jeg skyndte mig op og banke på. På syngende norsk fik jeg en grundig forklaring på *hvudan man brygger sit eget stolpehus*. Et stolpehus! Sådan! Konstruktionen var lige guf til min spirende idé til, hvordan man kunne bygge et træhus. Min tål- modige familie havde fundet kaffen frem og sad i vejgrøften, da jeg en time senere vendte tilbage.

Efter ferien byggede jeg modeller og tegnede tegnin- ger af det hus, jeg kunne tænke at bygge, nemlig et hus inspireret af det norske stolpehus. Og forunderligt nok - skæbne eller ej - får jeg besøg af min nabo, der lige vil høre om jeg stadig var interesseret i at købe et stykke jord. Det var jeg da sandelig, men først skulle jeg løse en vanskelig opgave, nemlig at få overbevist Jette om, at det var den mest geniale ide jeg, til dags dato, havde fået. Jeg vidste, at det ikke ville være nogen nem opgave, men hvis jeg fik hende overbe- vist, vidste jeg til gengæld, at det ville blive nemt at overbevise banken. Jeg var på det tidspunkt så fuld af optimisme at jeg var begyndt at lave vinduer til det hus, jeg *måske* ville få lov til at bygge. Et par flasker rødvin og mange diskussioner senere, endte vi med at sidde i Sydbank og overbevise vores flinke bankmand om, at det var et rigtig godt initiativ, jeg var ved at tage. Den næste jeg fik fat i, var min mellemste datter, der på det tidspunkt var i gang med sidste år af sit stu- die til civilingeniør. Hun tegnede de mest professio- nelle tegninger på hendes computer. Ribe kommune havde aldrig tidligere set så gennearbejdede og præcise tegninger. Det kan vel ikke komme bag på nogen, at jeg følte en vis portion stolthed den dag.

Selve byggeriet

Nu fik jeg travlt med at finde lærketræ, så jeg kunne komme i gang med at save. Lærketræ er et rigtig godt byggemateriale. Det er solidt og stærkt i sig selv, men også i forhold til vejr og vind. Træet skulle saves op, lufttørres, limes og høvles. En lang proces var sat i gang. Træet skulle tørres i to år, før det ville være anvendeligt. Træ bliver nemlig ved at arbejde, selvom det er fældet og lærketræ kan sno og vride sig meget, så længe det er vådt. Jeg var også nødt til at nummerere træet, for jeg var klar over, at jeg ville have glemt, hvad -der var til hvad, når den toårige tørringsperiode var gået. Til at bygge huset skulle jeg bruge 400 rum-meter træ. Det bliver til rigtig mange stykker træ. Hver eneste planke har jeg haft igennem hænderne op til flere gange. I mellemtiden var grunden blevet byggemodnet og soklen støbt af flydende cement og gulvarmerør og andet smedearbejde udført. Soklen blev støbt i december 2003, hvor en grim frost satte ind. Jeg havde ikke mange rolige øjeblikke den

nytårsaften. Frosten kunne give problemer i forhold til cementens størkningsproces. Og soklen var jo trods alt fundamentet til mit stolpehus. Heldigvis skete der ikke noget.

Jeg arbejdede på det tidspunkt på et værested for psykisk syge. Dette arbejdede sugede al energien ud af mig. Jeg søgte så et job på træemballagen. Det fik jeg. Arbejdstiderne var gode. Fra 6 morgen til to om eftermiddagen. Der ville således stadig være mange af dagens timer at bygge i. Desværre holdt jeg kun til det et års tid og blev sygemeldt. Jeg kunne ikke holde til det i armene. Jeg skulle med en 15 kg tung sømpistol - hævet over hovedet - banke trækasser sammen. Mine arme kunne simpelthen ikke holde til at blive brugt på den måde fra 6 morgen til sen aften. De holdt jo kun fri, når jeg kom i seng - og her sov de så sandelig også - så de var følelsesløse. Jeg selv fik ikke mange timers søvn. Så jeg endte med at blive sygemeldt.

Min læge fortalte at jeg var nødt til at vælge. Enten arbejde på træemballagen eller også bygge træhus. Jeg var jo ikke i tvivl om hvad jeg ville, men hvad ville finansministeren derhjemme sige?

Efter endnu flere diskussioner og endnu et par flasker rødvin var planen klar. Jeg måtte sige farvel til træemballagen og tale med banken igen.

Det var en dejlig dag, den dag, hvor den første sokkel-bjælke blev lagt. Endelig langt om længe var mit byggeri for alvor i gang. Vi var nu nået frem til foråret 2004 og et fysisk hårdt arbejde ventede.

Vores gamle hus sættes til salg.

Det havde hele tiden været meningen, at vi ville sælge vores hus, men det skulle jo helst passe så nogenlunde med at vi kunne flytte ind i det nye og ikke til at mellem-lande et tredje sted. Det ville i hvert fald være det letteste. Det vigtigste var dog, ikke at komme til at sidde med to huslejer. Så i foråret 2004 kontaktede vi Henning Fredberg fra Dan Bolig, der var sikker på at han sagtens kunne, sælge vores gode gamle hus. Jeg var nødt til at tage lidt fri fra byggeriet og få shinet det gamle hus op nu, hvor det var sat til salg. Der var stor interesse for huset - heldigvis! Ret hurtigt var der et par, der virkelig gerne ville købe huset. De skufte bare lige sælge deres hus. Fint så var det på plads. Rejsegildet på den anden grund nærmede sig. Sommeren gik med at bygge. Vanvittigt tunge bjælker blev smidt op af Mogens, Lars og Jesper, imens jeg selv holdt trafikken tilbage. Det var ikke helt ufarligt. Der blev svedt og pustet den sommer indtil Dan kom forbi med sin kranbil, så gik det ligesom. Lidt lettere. Så oprandt endelig dagen for rejsegildet. Det var 1. september en dejlig solskinsmorgen. Lige før folk dukkede op, ringede ejendomsmægleren og fortalte at køberne havde trukket sig, men at vi ikke skulle fortvivle. Nå, det blev nu en god dag alligevel. Dog kom der en periode med mange tanker og hvad nu hvis???? Vi lavede plan B, der gik ud på, at hvis det gamle hus ikke blev solgt, så ville vi sælge det nye. Vore store drenge rystede på hovedet. Jeg bildte mig selv ind, at jeg sagtens kunne bære at sælge det nye, men jeg kunne godt mærke at både Jette og drengene tvivlede. Det var jo også bare en plan B.

Der skal tag på

Ja men hvilket tag? Det vi begge hele tiden havde drømt om var græstørv, ligesom husene i Norge. Men vi blev det kraftigt frarådet, fordi klimaet i Danmark ikke er det samme som i Norge og det ville betyde, at vi skulle skifte græstørven ud hver 6. år. Så havde vi

tanker om muslingeskaller(inspireret af DR friland som vi sammen med Mette og Karsten havde besøgt i sommer). Men hele forarbejdningen af taget for skallerne overhovedet kunne komme op og ligge som tag, var en meget dyr løsning. I mellemtiden havde min datter været i USA og købt nogle byggeblade med hjem til mig. De indeholdt det ene store amerikanske bjælkehus efter det andet og heri fik jeg øje på et tag. Ganske vist et ståltag, men det passede flot til bjælkehusene. Jeg var spændt på hvad Jette ville sige til det. Jeg var næsten sikker på, at hun ville synes om det og jeg havde et virkeligt godt argument - det ville være den *billigste* løsning. Men jeg havde denne gang ikke brug for mine overbevisningstalenter, for hun kunne lide det, straks hun så det. Det var alligevel noget af en opgave at lægge taget på for huset har 12 tagflader. Mogens var på banen og sammen klatrede vi rundt og lagde tag på som et par 17 årige. Da vi var færdige var vi lige fyldt 70. I de førnævnte blade fik vi også ideen til at bygge den ene ydermur op i kampesten.

Skillerummene

De var jo tegnet på tegningerne, som også var blevet rettet til et par gange. Min svogers kone og Jette havde fået trumfet igennem at huset skulle indeholde et spisekammer eller depotrum eller, hvad man nu vil kalde det. I dag er det i hvert fald også et teknikrum for her sidder alle tilslutningshaner til vandrør og elskab er placeret i det rum. Ovre i værkstedet fik jeg tilsluttet et moderne stokeranlæg. I november meddel-

te ejendomsmægleren at lærerparret Daisy og Jacob var interesseret i at købe vores gamle hus. De ville gerne overtage fra februar 2005. Herlig julegave at få. Nå tilbage til skillerummene. Nu kunne man for alvor danne sig et indtryk af, hvordan det indvendige ville tage sig ud. Nu var det Jettes tur til at komme på banen. Sammen med min svogers kone blev der kigget køkkener og badeværelser, bryggerser og klinker. De er begge to lidt "nærige" og det lykkedes dem faktisk at overraske mig. Det blev slet ikke så dyrt som jeg havde regnet med. Det sjove var også at finde ud

af, at det Jette kunne lide faldt helt i min smag og at hun faktisk var god til at se, hvad der kunne passe ind i "mit" hus. Alle indvendige vægge beklædte jeg med

gips, så kun de kraftige og bærende bjælker er synlige. Vi bestilte en maler til at sætte filt op. Selve maleriet ville vi selv gøre. Familie og naboer var atter i gang. Vi var nu fremme i januar, så der skulle jo bare ske noget. Den anden sidste weekend i januar lagde Lars, Mogens, Mogenses svoger og min svoger klinker på, mens jeg skar dem til for dem. Den allersidste weekend før flytningen skulle vi til barnedåb ved min yngste datter. Dåbstidspunktet kom lidt på tværs af vores flytteplaner, men da jeg i de sidste år har været meget lidt for familien, måtte jeg bare tænke - vi når det nok! Og det gjorde vi. 3 nabohold dukkede op og begyndte at flytte. I løbet af en formiddag havde de flyttet alle vores ejendele over i det nye hus, selv de poser Jette havde sat til side til genbrug. Jo det var et effektivt flyttehold.

Var det det hele værd?

Sådan noget er svært at måle på. Hvis det måles i forhold til min skabertrang, jo så har det været det værd. Mit behov for at følge træet fra skoven til det færdige produkt, må siges, at være blevet dækket. Jeg har været ved at gå kold flere gange, men overbevisningen om, at jeg kunne, har været der hele tiden. Gejsten til at fortsætte har naboerne helt klart deres del af æren for. Ligeledes er mange kommet forbi, og det er blevet til mange rigtig gode snakke. Om jeg vil anbefale det, ved jeg ikke, man skal nok være lidt småskør og have en rimelig tålmodig familie. Det er nok der jeg har mest at indhente nu. Jeg luftede for nylig tanken om at bygge bare et lille hus til Jette og jeg, som vi kan bo i, når drengene om nogle år flytter hjemmefra. Jeg behøvede bare at se Jettes øjne. - "Jamen, jeg mener selvfølgelig ikke lige nu!"

JOHN STRANDLØV JENSEN KÆRBØLVEj 36 B

Rejsebreve fra Tanzania!

Fortsættelse af Heidi og Lars's oplevelser fra sidste Marsk og Muld.

10. februar 2005

"Jeg har fået en idé. Jeg har taget nogle af eleverne med på Internetcafé for at vise dem, hvordan Internettet fungerer og, hvordan man sender mails etc. Udstyret hernede er elendigt. Ud af ti computer fun- gere kun fire og de har kun ældgamle programmer, som man ikke bruger i den vestlige verden mere. Det kan umuligt gavne eleverne i fremtiden. Derfor synes jeg, de skulle med på Internetcafé – så har jeg da gjort mit til, at de er rustet lidt til fremtiden. Som vi skrev før går alting så langsomt hernede. Man tænker slet ikke fremadrettet eller kreativt – det går jo godt, som det går. Men de ved intet om, hvor hurtig udviklingen går i verden uden for og, at den langsomt haler ind på Tanzania – og så vil de igen være håbløst bagud. Lars og jeg er efterhånden enige om, at penge er ingen løsning. Det er tanke- gangen, der er gal. De hvide glemte at fortælle hvad, formålet er med de uendelige mange projekter og penge, der blev postet i området, egentlig var. Så bliver holdningen hurtigt lidt lad – de rige kommer jo bare med deres penge i en periode og fortæller, hvordan det skal være. Så rejser de igen og alt ven- der tilbage til det gamle. Sådan er det selvfølgelig ikke alle steder, men der er mange, der står i kata- strofale problemer. Og meget ofte er årsagen mang- lende oplysning og viden.

Myten om den hvide mand omhandler penge. Den hvide mand har penge og derfor forsøger mange af de handlende også at skruer prisen på deres varer op. Vi er efterhånden klar over, hvad vi skal give og kan også flere og flere gloser, så det er blevet nem- mere at handle på vores præmisser. Det er jo ikke, fordi livet her er dyrt, vi vil bare ikke føle os snydt. Vi giver 50 øre for en avokado, 3 kr. for en ananas og 2 kr. for en pose peberfrugt – desuden smager deres frugt og grønt fantastisk af sol og varme. Som jeg skrev i en anden mail, mødte vi nogle hollænde- re, og de er ikke i tvivl. Hollandske tomater er det fjerde mest velsmagende vand i verden. Vi undrer os lidt over, at de spiser så dårlig mad hernede med alle de gode produkter de har. Bananer, bananer, bananer og atter bananer morgen, middag og aften. Det kan umuligt give andet end at give problemer

pga. at vitaminmangle etc., men igen – sådan har vi jo altid gjort, så hvorfor ændre på det – nogle har dog ikke råd til andet. Mange familier ude i lands- byerne er så fattige, at de kun får et måltid om dagen, og mange af børnene går i skole uden mor- genmad og sidder og falder i søvn. De unge gør nogle gange det samme i mine timer. De får majs- brød til morgen, majsbrød til frokost og kogte bøn- ner om aftenen. Hvem kan præstere ret meget i løbet af dagen på den diæt – dag ud og dag ind.

Vi har mødt mange dejlige mennesker. Især ti bør nævnes. Ludovick, en af lærerne på skolen. Han er fantastisk aktiv i sit arbejde med eleverne og har netop det fremadrettet syn, vi savner hos mange af de andre lærer. En anden er Sabby. Den lokale tele- kommunikationseksper, der gør alt det gode for os, han kan. Som han siger, han har oplevet så meget godt med danskere og nordmænd, at han ikke ved det gode, han skal gøre til gengæld. Så han arrange- rer en stor tur for os i næste uge. Derudover har han familie i en eller anden del af regeringen, som er i gang med at arrangere vores safari i næste måned. Vi kommer til at skyldes den mand meget. En dag sagde han: "Jeg beder til Gud hver dag om, at jeg må gøre alt, jeg kan for mine medmennesker" - "og bevare helbredet?", spurgte jeg uden omtanke. "Ja" siger han så og kigger ned "det er vist umuligt, jeg er HIV positiv". Og han er bare en af mange mange mange, ramte. Hollænderne fortalte, at de dagligt ser bedsteforældre, der sidder tilbage med en hord, af børnebørn, fordi forældrene er døde af AIDS. Og det skaber enorme fattigdomsproblemer, forældre- løse børn, unge der er født med smitten etc. Oplys- ning er der masser af i skolerne, men det er ikke en sygdom man sådan lige får styr på. Måske også for- di man hernede har et helt andet forhold til dels sundhed, dels den partner man vælger. Sundhed i den forstand, at mange tror, at deres stærke tro alene kan kurere dem. Partner i den forstand, at man ikke har samme kærlighedsbegreb som vi har herhjem- me. Her er ikke noget romantik, her betyder part- nerskab overlevelse og alderdomssikring – børnene skal fødes, så de kan passe deres gamle forældre. Hvem man så derudover vælger at have omgang med, er en anden sag.

Lars og jeg holder for eksempel ikke hinanden i hånden, når vi går ture. Vi har indtrykket af, at det sender nogle signaler, som vi helst er fri for at for-

holde os til. Til gengæld går mange mænd rundt med hinanden i hænderne. Vi har ikke helt fundet ud af hvorfor. Lars kan slet ikke tåle, at de gør det samme ved ham i værkstedet. Hvis en vil forklare ham noget eller have ham med et sted hen, så tager de ham i hånden. Jeg synes jo bare det er meget morsomt, men vi ved som sagt ikke, hvorfor det lige er mænd, der gør det.

Der er ikke så mange elever i mine computertimer. De fleste er piger, så det bliver mest til snak nogle gange. Så sidder de og aer min hud og sætter mit hår, mens de fortæller om, hvor meget de ønsker sig mascara ligesom mig. De stiller enormt mange spørgsmål om Lars og jeg. De forstår ikke helt, hvorfor vi ikke er gift. De spørger til alt, om vi kysser hinanden og om Lars har hår på ryggen. Ja, det er lidt svært ikke at grine højt, når de fortæller om alle de tanker, de gør sig om os. De vil også flette mit hår, men det forsøger jeg nu at undgå. De små stramme fletninger ser flotte ud på afrikanske piger, men ikke på en blegfis som mig.

Det er meget afslappet at være her, ja næsten ferieagtigt også selvom vi skal arbejde. Vi laver jo i virkeligheden ikke halvdelen af det, der forventes af os derhjemme. På trods af det, stryger dagene af sted. Bare det at gå i bad tager to timer. Først koger man to gryder vand, så blander man koldt vand i og tager det med ind i vores hyggelige bruserum: Et cementgulv med et hul i jorden. Så skærer man bunden af en vandflaske og hæler vand over sig. Det tager sin tid at skylle shampoo ud af håret, men vi er ved at være eksperter i dette spejderliv.

Vi bager brød i en gryde, fordi det man kan købe her er elendigt. Ja i morgen står jeg for maden, og vi skal have kød for første gang i lang tid. Jeg har besluttet mig at gå til slagteren uden Lars ved det, for hver gang vi ville have kød, har vi ombestemt os, fordi det er ulækkert at se deres rå kød hænge i et lille mørkt rum i varme med fluer over det hele. Men en af hollænderne fortalte mig, hvad jeg skulle spørge efter og at kødet bare skulle koges i to timer – så kan det tygges og bakterierne er dræbt. Egentlig har jeg ingen problemer med at skulle spise maden hernede. Lars er den mest skeptiske, men han er også den eneste, der har haft dårlig mave. Jeg er endda gået over til at drikke vores regnvand – kogt selvfølgelig.

Som jeg har nævnt før, er vi møgbeskidte hele tiden. Jeg synes faktisk, det er skønt. Ingen interessere sig for vores påklædning, om vi lugter eller har fedtet hår for alle ser sådanne ud. Vi snakkede i går om, hvor stor en forskel det bliver at komme til en storby igen. Vi kommer til at ligne "jeg ved ikke hvad" for vores tøj kan næsten ikke vaskes rent for alt deres røde støv fra vejene og os fra gamle lastbiler og hvad der nu ellers køres rundt i. Men vi behøver bare at gå en tur gennem byen ud til markerne og stå at se ud over frodige bakker med mange små landsbyer, græssende geder og køer, børn der leger, kvinder der arbejder (og går rundt med et utal af ting og sager på hovedet, mens der hænger en unge på ryggen og dasker i et stramt bundet tørklæde) og mænd der knokler op ad bakkerne med cykler, hvorpå de har fastspændt kæmpestore bananklaser, der sælges på markedet. Så kan vi se, at det er det hele værd at være beskidt. Men vi er meget langt fra den verden, der foregår uden for."

Den 21. februar 2005

"I lørdags tog Paschal, skolelederen, os med på en længere tur sammen med hans familie og Ludovick. Først var vi på besøg i et lille firma, der laver forskellige former for tørret frugt vha. solenergi. Deres produkter eksporterer de til Europa, hvor de sælges som bio/ fair trade produkter. Bagefter kørte vi hen og besøgte forældrene til en pige ved navn Flora, hun ligger syg på et hospital i Kampala. Faderen har været ambassadør i forskellige afrikanske lande, samt Tyskland og Frankrig, han var bestemt ikke kedelig at høre på. Vi besøgte ham også da vi kom hertil den første dag – og han havde ingen problemer med at huske os. Et meget varmt menneske. Vi afleverede det legetøj vi har haft med fra Danmark, også sørger han for at det kommer videre til det rette sted.

Vi fortsatte derefter til Paschals fødelandsby. Her var hele familien samlet i et nybygget hus, som Paschal har fået bygget til ferier etc. Generelt er familierne temmelig store, idet de kalder alle på tværs af de enkelte familier indenfor familien for bror, søster, far etc. Vi fandt aldrig helt ud af de egentlige forældre. Desuden er det i landsbyer meget normalt at mændene har flere koner og det gør jo ikke familierne mindre. Vi fik frokost. Vi har efterhånden været inviteret på hjemmebesøg mange steder og

det er ikke så spændende mere hvad maden angår, for vi får det samme alle steder: Bananer, ris, pommes frites, sejt kød, lidt frugt og sodavand. Nå men det blev altså frokost. Som gæst måtte jeg gerne sidde i sofagruppen i stuen sammen med alle mændene, mens kvinderne alle sad på tæpper på gulvet i et andet rum og kom kun for at opvarte os. Derefter var vi på "havevandring" blandt banan og kaffetræer. Vi har lært at kende forskel på madbananer, søde bananer og ølbrygnings bananer. Madbananer smager faktisk okay. Lars bryder sig ikke om dem, men med tiden synes jeg man vænner sig til dem. De koges sammen med forskellige grønsager og bønner og smager lidt som godt udkogte jordskokker – bare ikke så krads.

Videre gik turen rundt i landsbyen. Ingen strøm, mange små jordhytter og mange øldrikkende mennesker. Ludovick fortalte en del om hvordan deres stærke hjemmebryg er genstand for mange problemer i stil med det alkoholikerliv man kan finde i Danmark. Det blev en meget lang dag og vi kørte ikke derfra før der var så mørkt at vi ikke kunne se ansigterne på dem vi hilste på. Hos den sidste familie på et par og tyve personer inkl. børn fik vi en gave med hjem. Vi mødte så megen gæstfrihed hos de mennesker, der intet ejer. Og vi fryder os også en del over at have fået denne unikke mulighed for at besøge disse mennesker, fordi vi havde Paschal med. Det er noget almindelig turister aldrig vil få mulighed for.

Søndag var vi hjemme til frokost hos Ludovick og hans familie. Han er alt andet end en typisk afrikaner. For det første går han meget hurtigt. Derfor driller vi ham også med øgenavnet Ludo – qvick. Det synes han er vældigt sjovt. Han er en lille mand, der har let til et grin. For det andet bød han på kaffe og hjemmebag som det første. Han har været i Danmark for nogle år siden, og ved godt hvad vi spiser. Bagefter fik vi gule ærter, jordnøddesuppe og røræg. Det er også første gang i den tid vi har været her. Jo, han var en overraskelse. Og ligesom alle andre søndagsbesøg vi har været på, så har vi hilst på naboer og familie til familien og set "haven" og fået sodavand og ristede peanuts.

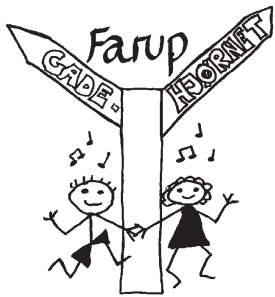
Vi har i øvrigt flere gange været hjemme hos Paschal og hans familie. Desuden hos vores lille købmand, hvor vi handler en del. Han og hans lillebror har været en stor hjælp for os på mange måder.

Derudover også hos vores "kollega" James og hans kone, som bor lige ved siden af os. Han er typen, der kommer rendende i tide og utide og vil diskutere alle mulige ting. Han fortæller gerne om, hvor lidt man kan stole på tanzanianere og hvor vigtigt det er at bede til Gud. Vi har været i kirke et par gange – det tager kun mellem to og tre timer. Koret og deres sange er helt fantastiske at lytte til, men vi forstår ikke meget af det der bliver sagt. Bagefter kirken kommer James gerne spændende efter os for at diskutere dagens tekst.

Vi har inviteret en af hollænderne på middag. Eller rettere klokken fem, så vi kan blive færdige inden det bliver mørkt og han kan komme hjem. Generelt er vi blevet anbefalet ikke at gå ud efter mørkets frembrud og hvis det er nødvendigt, så tager vi en vagt med. Mzunguer er omgivet af en myte om rigdom, som mange af de stakler, der fylder sig med hjemmebryg for at glemme et liv i fattigdom ikke kan holde nallerne fra. Derfor tager vi ingen chancer. Skolens område er bevogtet døgnet rundt. Desuden er her temmelig mange fængsler – blandt andet har vi et som nabo, som Ludovick vil arrangere et besøg på. Han mener vi har godt af at se forholdene. De sover på en stråmattede og får kun et måltid om dagen. Vi vil helst ikke vide, hvad de er fængslet for, eftersom vi er deres naboer.

Vi får læst en hel del. Jeg er lige blevet færdig med Nelson Mandelas selvbiografi om hans tid i fængsel. Vi spekulerer derfor på at tage til Cape town i stedet for at blive i Johannesburg, alle de 14 planlagte dage, for at besøge hans hjemegn og fængslet, Robben Island, hvor han sad. Først skal vi dog lige på safari.

Vi rejser fra Kayanga den 14. marts. Vi har fået arrangeret vores safari – en fire dages tur gennem Serengeti og Ngorogoro krater. Efter sigende skulle der denne tid på året være mange dyr, fordi vi er i en regnperiode (vi har endnu ikke helt fundet ud af hvad det er, for solen skinner hele tiden og vi har 32 grader), men i hvert fald skulle der fødes mange dyreunger for tiden, så der er nok at se. Vi sejler fra Bukoba over Victoriasøen til en by, der hedder Mwanza. Her bliver vi hentet af en guide, som kører os gennem parkerne. Efter 10 dages safari og ophold i Dar Salaam, flyver vi til Syd Afrika."

Her er lidt fra Farup ungdoms klub

Ja, så er der gået et år igen. Klubben holder nu sommerferie, og åbner igen med kanotur d. 27. og 28. august.

Det har været et år med mange arrangementer, store som små, nogle gamle og nogle nye, det er svært at blive ved med at finde på ting, så hvis der er nogen der ligger inde med nogle gode ideer, må I endelig sige til.

Vi har i år haft Lise og Laila ansat i klubben og det har fungeret rigtig godt, Lise fortsætter i den kommende sæson, men Laila har jeg set mig nødsaget til at "fyre" da hun er blevet gravid. Her skal lyde et stort tillykke til Claus og Laila, flere børn i sognet, måske et kommende klubmedlem det er altid dejligt. Hvem der skal afløse Laila næste år ved vi ikke endnu, men vi har 3-4 "emner" at vælge mellem.

Vi har her i foråret haft nogle arrangementer der er blevet aflyst af forskellige årsager, nogle ting har simpelthen ikke kunne lade sig gøre og andre har der manglet opbakning til. Men alt i alt syntes jeg at vi har haft et godt klub år og et godt samarbejde med skolen. Jeg håber, at det fortsætter under den nye leder.

Her fra er der kun tilbage at ønske jer alle en god sommer og så håber jeg, at vi ses i næste sæson.

Vi viser lige nogle billeder fra vores hyttetur, som i år gik til Vejers Strand.

God sommer Jesper Tellund

PROGRAM

FOR LANDSBYFESTEN I FARUP DEN 12. OG 13. AUGUST 2005

FREDAG:

- 18:00 Landsbyfesten starter og boden åbner
- 18:00 Fodbold – junior og seniorholdene
- 18:00 Discofest for børn i teltet
- 18:30 Håndbold – junior og seniorholdene
- 20:30 Kaffe, kage og hygge i teltet
- 21:00 Playbackgrandprix meld dig/jer til Monica på 75 42 29 39
- 22:00 Fyrværkeri
- 24:00 Teltet og boden lukker

Farup Kirkevej 33
6760 Ribe
Tlf. 75 41 03 73

FARUP
FORSAMLINGSHUS

LØRDAG:

- 09:30 Flaghejsning og morgensang ved Menighedsrådet og Elin Hjuler
- 10:00 Morgenkaffe og rundstykker i teltet - serveret af Lokalkivet
- 10:00 Børneloppemarked, kom og sælg dit legetøj og andet. Ingen tilmelding
- 10:00 Fodboldkampe starter - børneholdene
- 10:30 Håndboldkampe starter - børneholdene
- 11:00 Tombolaen åbner
- 13:00 Sjøv og spas på boldbanerne. Hold øje med hjemmesiden og skiltene ved skolen for yderlige informationer
- 18:30 Festteltet åbner – medbring mad til fælles ta` selv bord. **Husk service!**
Lokal underholdning (forhåbentlig)
Musik fra rigtige instrumenter, leveres af lokal kunstner til kl. 01.00
Entre voksne 30 kr. Børn 15 kr

N.B. Det er igen i år muligt i et vist omfang at reservere plads i teltet til festen lørdag aften. Det vil dog først være muligt fra fredag aften.

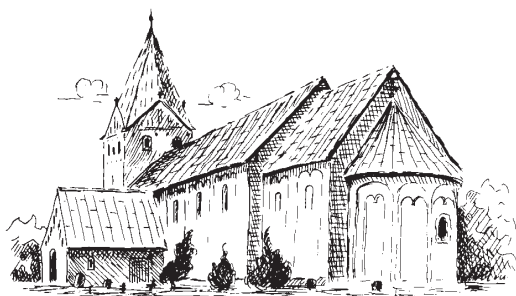
Det er i år Lokalkivet, der står for servering af kaffe, kage/lagkage og rundstykker i teltet, så kom og støt dem - de har hårdt brug for pengene.

Menighedsrådet er også med igen i år. De tager sig af flaghejsningen og morgensangen og nogle af medlemmerne har tilbudt at sørge for borddækningen til lørdag aften.

Skulle der være nogen, der måtte ha' lyst til en tjans i boden er man meget velkommen til at, melde sig til Jytte Knudsen på 75 43 14 95. Det er dog en betingelse, at man er fyldt 18 år.

Forsamlingshuset og F.S.B.G. opfordrer alle, uanset alder og rang at tage sin nabo under armen og komme til landsbyfest, hvor der altid er hygge og sjov.

Mvh. Forsamlingshuset og F.S.B.G.

Kirkesiden

GUDSTJENESTER

MAJ

søndag d. 29. – 1.s.e.trin. kl. 9.00 J. B. H.

JUNI

søndag d. 5. – 2.s.e.trin. kl. 9.00

Søndag d. 12. – 3.s.e.trin. kl. 10.00

Søndag d. 19. – 4.s.e.trin. kl. 10.00 J. B. H.

Søndag d. 26. – 5.s.e.trin. kl. 9.00

JULI

søndag d. 3. – 6.s.e.trin. kl. 10.00

søndag d. 10. – 7.s.e.trin. kl. 14.00

altergang/kaffe *

søndag d. 17. – 8.s.e.trin. kl. 9.00

søndag d. 24. – ingen gudstjeneste

søndag d. 31 – 10.s.e.trin. kl. 10.00 J. B. H.

* Kaffe i præstegården - menighedsrådet

KIRKEBIL

kan bestilles til gudstjenester og møder i konfirmandstuen. Ring til Ribe Taxa, gerne dagen før, på tlf. 75 420088.

SOMMER-SOGNE-UDFLUGT

Årets udflugt arrangeret af menighedsrådet finder sted TORSDAG d. 14. JULI. Ruten er stadig under planlægning – men at den går til FYN er ganske vist – dog ikke med besøg i H. C. Andersens Hus.

Vi tager hjemmefra omkring kl. 9.00 og er tilbage inden aften. Se annoncering i Ugeavisen, når vi nærmer os.

SOMMERGUDSTJENESTE og KAFFE

Søndag d. 10. juli holder vi eftermiddagsgudstjeneste med altergang kl. 14.00. Vi håber på godt vejr, så vi efterfølgende kan drikke kaffe i præstegårdens have – ellers trækker vi indenfor. Alle er velkomne.

Indre mission

JUNI - 5. - Grundlovsmøde. Sydvestjyllands Efterskole kl. 14.30. Tidl. forstander Sommersted Ungdomsskole, Knud Erik Hansen taler.

15. - Studiekredsmøde hos Karen Nikolajsen, kl. 19.30 IMT 6

Danmission

Det sidste møde i denne sæson holdes TORSDAG d. 9. juni kl. 14.30 i præstegården.

FERIE

Sognepræsten holder sommerferie fra d.18. 7. – d. 7. 8. Evt. henvendelse i den periode kan ske til sognepræst Jørgen Bork Hansen, Ribe. tlf. 75 420232

OG SÅ KOM VI I KIRKEN IGEN –

En dejlig 4. maj-aften tog vi kirken i brug igen efter renoveringen, der har stået på siden juni måned. Siden fulgte konfirmationssøndagen og et par bryllupper, så vi nu kan sige, vi er flyttet rigtigt ind igen. Bænkene mangler stadig at få et par gange maling – det vil sker her hen over sommeren. Siden skal vi drøfte evt. renovering af alterbord og knæfald – men lige nu er pengekassen tom, så det får vente. Efter sommerferien – formentlig i september måned – vil vi holde festgudstjeneste med de mange, som har været involveret i renoveringen og medvirket til det smukke resultat.

Koret, som det fremstår efter renoveringen, med frescomaleriet i apsishvælvet fra 1954 overdækket, dog med en sådan teknik, at det kan fremdrages igen.

Fra talen/prædiken ved konfirmationen i Farup kirke, søndag d. 8. maj 2005

I dag vil jeg tage udgangspunkt i Kr. Himmelfartsdag, som vi fejrede forleden dag, da vi tog kirken i brug.

Det var efter opstandelsen. Jesus havde vist sig for disciplene på mange måder, så de forstod at han ikke var død men stadig var hos dem. Nu samlede han dem om sig, velsignede dem og sagde: "Fred være med jer, som Faderen har sendt mig sender jeg nu jer. Gå ud i alverden og prædik evangeliet." Så blev han taget bort fra dem – op i skyen, fortælles det, hvordan vi så skal forestille os det. Vi siger i trosbekendelsen, at Jesus nu sidder ved Guds højre hånd, men hvor er det? Enhver der ved bare lidt om universets indretning må undre sig, for intet tyder på, at Gud sidder derude et eller andet sted på en sky eller tronstol med engle omkring sig.

Den gamle kunstner, som skar billedet af kr. Himmelfart her på vores prædikestol, han har gengivet det helt bogstaveligt og skåret Jesu fødder, der forsvinder i skyen. Nede på jorden ses hans fodspor. Disciplene står rundt om.

Billedet kan få os til at tro, at Jesus stikker af fra os for at vælge en bedre verden ved Guds højre hånd, men det er tværtimod. For hvad betyder det, når vi siger, at Jesus er i himlen hos sin far og vores himmelske far?

Når vi ber bønnen Fadervor, – så begynder vi : Fadervor, du som er i himlene. Vi siger ikke : du som er i himlen, men i himlene. Ikke kun een himmel men flere himle. Ved at sige flere himle giver vi udtryk for at der der er mere end den ene himmel, som vi kan se over os.

"Himlene" er det sted, hvor Gud bor. Det er ikke et sted, vi sådan kan pege på, som vi kan det med den himmel, der er lige over os, når vi om lidt går ud af kirken. "Himlene" kan vi ikke finde. Vi kan ikke måle højden og bredden og længden på "himlene", men "himlene" er det uendeligt store, den livssammenhæng, som er over os og under os, ved siden af os og omkring os.

Og det er netop det, Kr. Himmelfart betyder, at Jesus ikke bare var Guds søn for disciplene dengang for 2000 år siden nede i Israel, men han er Guds søn for alle mennesker, overalt og til alle tider. Og derfor kan vi møde Gud overalt. Derfor kan vi holde gudstjeneste i nye kirker og i gamle, i missionshuset og forsamlingshuset, hvor vi fejrede

juleaftensgudstjeneste – og ude under åben himmel, som vi gjorde det sidste sommer. Overalt hvor mennesker samles i Guds navn vil han være midt iblandt os.

Jeg ved ikke om I kan huske Peter Madsens bog Menneskesønnen, som vi læste i begyndelsen af konfirmationsforberedelsen – den slutter med Kr. himmelfart.

Peter Madsen tegner Jesus med armene ud til siden og åbne hænder, nærmest som et kors. Oppe i den dyblå himmel danner de hvide skyer næsten et spejlbillede af Jesus, da han siger til sine disciple: "fred være med jer, Som Gud har sendt mig, sender jeg nu jer. Det I har fået som gave, det skal I nu give videre til andre. Og se, jeg vil være med jer alle dage indtil verdens ende."

Så tegner Peter Madsen på de næste sider, hvordan Jesusfiguren langsomt opløses for til sidst at forsvinde op i skyerne, som nu danner et kors. På bogens sidste side, som er næsten helt hvid, står der: Han gjorde det – han bar sit kors – og steg op fra det. Han viste os vejen – nu – skal vi gå den.

Det fortælles Kr. himmelfartsdag, at da Jesus var blevet taget op til himlene, kom der engle til disciplene:

"Hvorfor står I og ser op mod himlen," sagde de, "det er ingen nytte til. Jesus er ikke i de højeste himle, han er her på jorden". Det er her vi skal se efter ham. "Alt hvad I har gjort imod en af disse mine mindste brødre, det har I gjort imod mig,"

Fra konfirmationen d. 8. maj ses f.v.Lønne, Charlotte, Henriette, Sidsel, og bagerst: Andreas, Steffen, Kristian.

siger han et sted (Matt. 25,40) Derfor skal vi ikke se op imod himlen eller tilbage i tiden for at finde Jesus, men han er her midt iblandt os. Hans spor ser vi i den jord, vi står på. Der har han gået før os. Nu skal vi gå hans vej ud i verden.

I dag siges det særligt til jer konfirmaner, at I skal gå ud og bruge det liv, I har fået. I skal tage ansvar, som det hedder. Det er en besværlig ting, sådan en festlig dag som i dag, men det hører med, for at være Guds menneske, det betyder, at vi ikke bare kan være ligeglade med alting, men vi har fået ansvar for det liv, Gud har givet os og den verden Han har givet os at leve i. Vi har fået ansvar for at prøve, så godt vi kan, at gøre vores hverdag og verden til et godt sted for mennesker.

Hvordan vi bærer os ad med det, ja, det giver bibelen os ikke nogen facitliste til. Det må vi selv bøvle med, igen og igen. Bibelen tilbyder os Guds historie gennem Jesus, som med sit liv, sin død og sin opstandelse viser os, at kærligheden er den stærkeste livsmagt der findes – og hvis vi tør den, så vil den gøre en forskel i vort liv og i verdens liv – så stor en forskel som den mellem lykke og lidelse – liv og død.

I dag er I færdige med at gå til præst, men I er ikke færdige med Gud. Og Gud er slet ikke færdig med jer. Tværtimod. Det er først her, det rigtig begynder. For igennem de ord, der lyder til jer nu om lidt, når I bliver konfirmeret, der siger Gud til hver enkelt af jer : du Steffen, Kristian, Andreas, Henriette, Lønne, Charlotte og Sidsel. Jeg sender dig i dag – ud i verden. Jeg betror dig livets fornemste opgave: at være netop den, du er ude i verden. Jeg har brug for dig, for dine hænder, dine evner, din fantasi og den personlighed, som lige netop er din.

Selv lover jeg at være med dig alle dage, indtil verdens ende.

Jeg vil ønske for jer, at I af det løfte må finde glæden ved at være dem, I er. At I må finde jeres plads ude i livet – og den tilværelse, som passer netop til jer.

*Lykke til og Guds velsignelse
Amen*

I forbindelse med renoveringen valgte menighedsrådet at spare på bænke, hvorved der er blevet mere plads oppe ved døbefonten - og midtvejs, ud for den blændede indgang fra det tidligere våbenhus, som det fremgår af fotoet. Her er indrettet et sted med et lys, med salmebog og bibel, hvor man kan sætte sig i fred og ro. Der er også mulighed for at tænde et lys.

Der er foreløbig tale om et forsøg, men tanken er, at der altid skal stå et lys tændt i kirken, så den der har lyst til at kigge indenfor, kommer til et levende rum og ikke bare en kirke, der venter på turister eller på at det bliver søndag.

Mange vil nok forbinde skikken med den katolske kirke - eller Sverige, hvor det har været brugt i flere år. I Danmark er særlige lysglober i de større byer ikke noget ukendt fænomen. Hos os har vi valgt det, som det fremgår af billedet.

Siden dec. 2004 har der været indrettet et tilsvarende "stillerum" i Sct.Catharinæ kirke i Ribe.

Korbuekrucifikset med sidefigurer tilbage på sin oprindelige plads over korbuen

AKTIVITETSKALENDER

Juli

Torsdag 14. Sogneudflugt - menighedsrådet

August

Fre./lør 12.-13. Landsbyfest

Faste møder:

Marsk & Muld: Marsk & Muld holder fast møde den anden mandag i hver anden måned

Lokalarkivet: Lokalarkivet holder fast møde hver anden tirsdag

Andet: SE OGSÅ AKTIVITETSKALENDEREN PÅ www.farupsogn.dk og tilføj evt. selv foreningens aktiviteter